

LIBRIS

We know
books

@ Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

ISBN: 978-606-49-1442-2

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Ana Cristina Margu

Cercul umanității

roman

E I K O N

București, 2025

PROLOG

În cercul nesfârșit al umanității, la fel ca și anotimpurile care se succed într-un ciclu continuu, și destinele oamenilor sunt interconectate. Filosofic vorbind, acest cerc nu este o constrângere, ci o eliberare. Este un cerc care se lărgește, cu fiecare nouă poveste de viață. A trăi în acest cerc înseamnă a înțelege că ceea ce suntem este mai mult decât suma experiențelor noastre individuale. Fiecare întâlnire, fiecare gest, se reflectă în celălalt, așa cum fazele Lunii influențează mările și viața pe Pământ. Heraclit spunea că „totul curge”, iar în acest flux constant al umanității, totul este în mișcare, transformare și devenire, precum rotația Pământului în jurul Soarelui. De aceea, cercul nu este niciodată complet, ci mereu în expansiune, la fel ca și universul în care trăim.

Unitatea noastră rezidă tocmai în diversitate. A fi împreună nu înseamnă a fi la fel, ci a învăța unii de la alții, a ne sprijini reciproc în fragilitatea noastră comună, dar și în măreția potențialului uman. Fiecare fragment de cultură, fiecare poveste personală se adaugă la tabloul general, făcându-l mai complex, mai frumos. Suntem parte dintr-o mare familie umană. Fiecare mică alegere, fiecare pas făcut înspre celălalt, contribuie la rotunjimea acestui cerc. Și, poate că marea lecție a acestui cerc nesfârșit este că, în ciuda diferențelor noastre, există un fir invizibil care ne leagă pe toți, sub același cer.

CAPITOLUL 1

Aerul din încăpere părea mai dens ca de obicei. Lila stătea nemișcată în semiîntuneric, cu ochii larg deschiși, în care se citea o spaimă adâncă. Tocmai avusese un alt coșmar. Încercase să adoarmă la loc, dar gândurile întunecate nu-i dădeau pace.

Scene terifiante îi reveneau obsesiv în memorie chiar și după atâția ani. Parcă-i rămăseseră pe retină, atât de bine fixate încât nicio picătură pentru ochi sau lentilă de contact pe care o încercase nu reușise să le șteargă. Bombardamentul, explozia care făcuse praf casa familiei ei, trupurile sfârtecate ale bunicilor și părinților sub dărâmturi... sângele amestecat cu praf și moloz. Dar, mai ales, imaginea capului desprins de trup al bunicului ei, care zăcea pe o grămadă de cărămizi, cu gura întredeschisă, ca și cum ar fi cântat un ultim cântec – unul sfâșietor. În ochii lui, larg deschiși și nemișcați, se citea groaza ultimei sale clipe.

Chiar dacă unele dintre acele imagini i se păreau Lilei acum ușor încețoșate, aceea cu capul fără trup rămăsese la fel de vie. O băntuia neîncetat, atât în stare de veghe, cât și în vis.

Își închise ochii și își frecă fața cu mâinile, încercând să alunge acea viziune. Dar, când privi din nou în direcția aceea, îl văzu iar. Așezat pe o tavă ceramică de pe masă, cu o strălucire fantomatică, ochii păreau să o privească direct în suflet. Avea senzația că imaginea face parte dintr-o lume macabră, care se suprapune ciudat peste realitatea ei.

— Și totuși, pare atât de reală! strigă, fără să-și dea seama.

În liniștea tăioasă a nopții, capul începu să cânte. Dar vocea nu suna ca atunci, în copilăria ei. Acum semăna mai degrabă cu un gâjâit sinistru, care sfâșia tăcerea și aerul din cameră. Sub greutatea fricii și disperării, tot trupul i se încorda, spasmodic, fără să-l poată controla.

— Nu, nu din nou!... Te rog, nu din nou..., șopti ea. Dar viziunea nu dispărea, dimpotrivă, devenea tot mai vie.

Se ridică brusc din pat. Inima îi bătea cu putere – în piept, în urechi, în ochi, în creier. Se apropie de masă, simțind o furie

care creștea în ea necontrolat. Apucă o statueta grea de bronz de pe un raft și începu să lovească. Cu toată forța. Cu disperare. Cu ură.

— Pleacă! Dispari! strigă ea, lovind din nou și din nou, neconținut, până când, în cele din urmă, obosi.

Se prăbuși într-un fotoliu, cu brațele lăsate pe lângă corp. Lacrimi grele îi curgeau pe obraji, dar nu mai avea putere să le șteargă. Privea în gol, pierdută undeva între vis și realitate.

A rămas așa până când lumina albastruie a dimineții a început să se strecoare încet prin fereastră și să pătrundă treptat în cameră – ca o aliată, ca o veche prietenă.

Când a privit din nou spre masă, a văzut fragmente împrăștiate. S-a ridicat și s-a apropiat cu prudență. Atunci și-a dat seama că erau doar cioburile unui glob de cristal. Apoi și-a adus aminte că lăsase fereastră deschisă și, cel mai probabil, globul făcea parte din recuzita lui Leonardo. Plângând încetșor, le-a adunat pe toate și le-a aruncat la gunoi, ca și cum ar fi încercat să-și îngroape, odată cu acele cioburi, propria durere. Dar știa bine că umbrele trecutului ei nu pot fi alungate atât de ușor.

CAPITOLUL 2

Harper Thompson, o femeie de afaceri de succes, în vârstă de 40 de ani, ieșise din biroul său de la ultimul etaj al unei clădiri impunătoare din Barcelona și se îndrepta spre lift. Gândurile ei rătăceau undeva în trecut. Simțea oboseala în fiecare fibră a corpului și tânjea după câteva zile de odihnă, deși știa că asta era aproape imposibil. Totuși, în timp ce se lăsa furată de visul unei asemenea „escapade”, liftul ajunsese la demisol. Porni spre parcare subterană. Apăsă butonul de pe telecomandă, iar autoturismul său de lux, un Aston Martin DB11, de culoare neagră, răspunse prompt. Părăsi parcare. Umbrele înserării începuseră să învăluie orașul într-o aură misterioasă. Motorul mașinii ronțăia discret, iar caroseria aerodinamică părea mai mult să alunece pe asfalt decât să ruleze. Luminile

orașului se jucau pe suprafața lucioasă a autoturismului, creând un fascinant spectacol de lumini și umbre.

Intră pe Carrer de Pau Claris, o stradă care străbate cartierul Eixample, plină de clădiri somptuoase. Străzile, luminate feeric de lămpi stradale și, din loc în loc, de reclame și vitrinele magazinelor, erau mai puțin aglomerate aici, permițându-i să se relaxeze în timp ce conducea.

La un moment dat, în timp ce traversa intersecția cu Carrer de Provença, un Ferrari roșu i-a tăiat brusc calea. Surprinsă și speriată, reuși să frâneze la timp, evitând la limită un accident.

Trase pe dreapta, pe o stradă laterală, lângă Parc de la Ciutadella. Își sprijini fruntea pe volan, declanșând din greșeală claxonul. Sunetul strident îi amplifică panica. Inspiră adânc, încercând să se calmeze, apoi rosti nervoasă un „¡Ay, caramba!” prelung, înainte de a-și continua drumul.

Era neliniștită, dar nu mai mult decât de obicei. Și totuși... dacă într-o zi...? se întreabă. Încerca să alunge gândurile negre, dar simțea cum obrazii îi ard, lacrimile îi umpleau ochii și furia îi clocotea în interior, în loc să se risipească.

Se îndrepta spre Carrer de Mallorca, o rută mai directă și mai liniștită spre Atrium Heights. Pe măsură ce se apropia de complexul rezidențial, luminile orașului începeau să se estompeze. Farurile mașinii spintecau întunericul, dezvăluind contururile impunătoare ale porților din partea de sud-est.

Ajunsese, în sfârșit, acasă. Aici, simțea că pășește într-o altă lume – una plină de liniște și frumusețe, departe de haosul lumii afacerilor. În acest colț de rai, unde fiecare problemă părea să se dizolve în aer, își găsea în fiecare seară refugiul.

Portarul, un bărbat în vârstă, cu pielea măslinie și mereu cu un zâmbet cald pe buze, recunoscând sunetul distinct al motorului V12, se grăbi să deschidă porțile și îi oferă un salut respectuos.

Cu mâna sigură pe volanul îmbrăcat în piele fină, Harper manevra automobilul cu grația unui dansator. Parcă mașina, iar motorul se opri cu un mormăit discret.

Ieși din mașină și privi în jur. Se simțea mândră și recunoscătoare pentru tot drumul parcurs – nu doar cel de la birou până

acasă, ci pentru întreaga ei călătorie. Aston Martinul nu era doar un mijloc de transport. Era un simbol al vieții ei: sofisticat, puternic și mereu în mișcare.

Intră pe aleea care ducea spre atrium. Din sens opus, se apropia un bărbat care mergea cu pași precauți, testând pavajul cu vârful bastonului său alb. Fiecare pas era șovăielnic, iar fiecare mișcare părea o explorare atentă, metodică, a lumii nevăzute din jur.

Harper se trase ușor într-o parte, lăsându-i mai mult spațiu de trecere, deși aleea era suficient de largă. Nu-l salută. Încearcă să nu scoată niciun sunet, ținându-și chiar și respirația pentru câteva clipe, gândindu-se că nu avea cum să știe că este ea.

Hola, senora Harper! auzi brusc în spatele ei, tocmai când făcuse doar câțiva pași.

Se opri, surprinsă și ușor jenată.

— Hola! răspunse ea, încercând același ton cald.

Dar el își continua drumul, fără să aștepte răspunsul.

Harper rămase pe loc, privindu-l cum se îndepărta. Încerca să-și imagineze viața aceluia bărbat, o existență lipsită de culoare și formă, și simți un fior pe șira spinării. Momentul o mișcă profund și o făcea să reflecteze asupra propriei vieți, la lucrurile pe care le lua de-a gata: vederea, culorile, frumusețea lumii.

Pe măsură ce bărbatul se pierdea în depărtare, în mintea ei năvălea o serie de gânduri inconfortabile. Își dădea seama că, uneori, era oarbă la frumusețea care o înconjură, deși lumea era plină de imagini minunate. Se simțea liniștită că făcea tot ce putea pentru ceilalți, dar acum era cuprinsă de un sentiment de vinovăție că nu reușea întotdeauna să fie atentă la suferințele lor.

Îi reveni în minte o altă întâlnire cu Sam. Cu un an în urmă, se întorcea de la Paris cu un Boeing 787 Dreamliner. Printr-o coincidență, și el era în același avion. Totuși, ea călătorea la clasa întâi, în timp ce Sam nu.

Abia după aterizare îl observase. Cu chipul senin și postura dreaptă, se descurca impecabil, chiar și în agitația Aeroportului El Prat. Îl urmărea cum, deși orb și aparent singur, își găsea drumul cu o precizie uluitoare. Fiecare pas părea sigur, fiecare gest calculat. Se

ghida cu ajutorul bastonului alb și, cel mai probabil, luase un taxi sau autobuzul spre casă.

Deși fusese martoră la acea scenă și chiar o impresiona independența și curajul lui, nu-i trecuse prin minte să se apropie, să-l întrebe dacă are nevoie de ajutor.

Acum, gândindu-se la acea zi, simțea o ușoară remușcare. Ar fi fost un gest firesc și frumos să-i ofere lui Sam un loc în mașina ei, să-l ducă acasă. Ar fi fost un semn de compasiune și camaraderie între vecini.

În adâncul sufletului, știa că e o persoană bună, capabilă de astfel de gesturi. Doar că, atunci, la fel ca și acum, nu se simțea pregătită pentru prea multă interacțiune cu vecinii. Nici măcar cu acel bărbat orb, care dovedea atâta forță interioară.

Cu gândurile îndreptate intens spre el, simțea un impuls și mai puternic de a se schimba. Și nu mai târziu. Ci chiar de acum.

Încălțată cu pantofi cu toc cui, pașii ei fermi răsuna pe pavaj. În atrium, lumina difuză și umbrele înserării se împleteau, creând o atmosferă aproape onirică, ca un tablou viu. Băncile erau ocupate de câțiva vârstnici – unii citeau ziarul, alții discutau, iar mai mulți bărbați jucau șah sau table. Câțiva copii alergau în jurul băncilor, jucându-se, iar alții își plimbau animalele de companie.

Trecu grațioasă printre ei, lăsând în urmă dâra unui parfum subtil de liliac, care se răspândea în aerul serii. Salută discret în stânga și-n dreapta, zâmbind cald. Dar toți acei oameni o cunoșteau prea puțin. Mereu avusese grijă să-și păstreze aura de mister cu care li se înfățișa. Și avea de gând să o păstreze în continuare, cel puțin până în ziua în care va fi cu adevărat pregătită.

În timp ce intra în clădire, din lift tocmai cobora Julian. Bărbatul își duse mâna la pălărie, cu un aer de cavalier modern. Iar ea, surprinsă de eleganța gestului și fără să-și poată ascunde admirația, zâmbi involuntar.

Ușile liftului glisară. Pași pe mocheta moale, care acoperă podeaua holului elegant de la etajul cinci. Cu o cheie electronică, deschise ușa și pătrunse în sanctuarul ei personal – un spațiu ce reflecta stilul ei rafinat și dragostea pentru confort.

Luminile s-au aprins automat, dezvăluind un interior amenajat cu un gust impecabil. Arta modernă se împletea armonios cu mobilierul elegant. Era locul perfect pentru ea, departe de agitația lumii exterioare. Aici simțea că putea respira și fi ea însăși, fără măști, fără a se simți presată de așteptările celorlalți.

Se așeză lângă fereastra largă a sufrageriei, privind orașul care se întindea reverențios la picioarele ei. Luminile orașului păreau niște stele îndepărtate, fiecare purtând o poveste. În acea clipă de singurătate contemplativă, simțea o conexiune profundă cu lumea din jur, dar și o separare tacită, un paradox al existenței ei.

CAPITOLUL 3

Soarele își trimitea razele aurii ale apusului peste Atrium Heights. Copiii alergau veseli și fără griji printre arbuștii îngrijiți, în timp ce adolescenții transformau aleile într-o arenă pentru manevrele lor ingenioase pe skateboard. Pe bănci, câțiva locatari schimbau povești, se pierdeau în paginile unor cărți sau, pur și simplu, se lăsau cuprinși de liniște, privind cum se așterne seara peste complex.

În acest timp, Leonardo, iluzionistul adorat de toți, se pregătea pentru un nou număr de magie. O masă acoperită cu pânză neagră, pe care erau așezate câteva obiecte enigmatice, erau indicii că ar putea urma ceva surprinzător. Copiii, cu ochii sclipind de nerăbdare, s-au strâns primii în jurul iluzionistului, urmați de câțiva adulți, și ei plini de curiozitate.

Leonardo purta obișnuitele sale straie de spectacol, o mantie neagră și o pălărie.

— Bună seara, prieteni! Haideti să explorăm din nou împreună lumea fascinantă a iluziilor, unde totul este posibil!

Cu o mișcare grațioasă, bărbatul scoase din pălărie un glob luminos și îl așeză în palmă. Globul se desprinsese încetșor, apoi începu să leviteze.

O parte a audienței părea ușor dezamăgită, deoarece Leonardo repeta trucul din ziua precedentă, semn că se afla în pană de

inspirație. Câțiva copii, însă, își întindeau mâinile ca să atingă mirajul. Dar globul se înălța din ce în ce mai mult. Plutea, apoi executa un fel de dans jucăuș în aer și iar plutea. Mai cobora puțin, lăsându-le spectatorilor impresia că-l pot prinde dar, într-o clipă, se înălță din nou, până când a dispărut într-un vârtej de lumini multicolore, lăsându-i pe micuți cu gura căscată.

Însă magia abia începea. Iluzionistul scoase din pălărie, de această dată, o pană albă și delicată. O ținu câteva clipe în palmă, apoi aceasta se desprinse ușor. Începu s-o ghideze prin aer cu o măiestrie desăvârșită.

Pana plutea, se rotea lent în jurul axei și se unduia lin. Se înălța, cobora sau se răsucea grațios, desenând spirale elegante. Părea purtată de curenți invizibili și dansa din nou, pe o muzică neauzită. Toți ochii erau ațintiți asupra spectacolului magic. Copiii urmăreau fiecare mișcare, parcă vrăjiți.

În cele din urmă, pana s-a oprit brusc și s-a transformat într-un porumbel alb, care și-a luat zborul spre cerul pictat în tonuri roșiatice.

— Vrem și un iepuraș, Leonardo! îndrăzni un băiețel.

— Un iepuraș, spui? Cum te cheamă, puștiule? întrebă iluzionistul, râzând.

— Juan, răspunse timid copilul.

Leonardo se apropie, scoase un creion din buzunar și începu să-i deseneze mustați pe față. Juan râse, deși pe chipul lui se putea citi o ușoară dezamăgire.

Ceilalți copii însă erau încântați și mulți îi cereau lui Leonardo să le deseneze și lor mustați.

— Acum arăți ca un iepuraș, Juan. Și uite cum, aici, a apărut o grămadă de iepurași! E de ajuns pentru tine?

— Nu chiar, răspunse puștiul, ușor bosumflat.

— În acest caz, Juan... să vedem ce mai pot face pentru tine.

Leonardo se duse înapoi la masă. Dispăru pentru câteva clipe, apoi apăru din nou. Își scoase pălăria, introduse în ea mâna și scoase un iepuraș alb, pufos și adorabil.

Bucuria copiilor fu imensă. Se apropiau cu toții să-l mângâie, iar unii își exprimau dorința de a-l ține în brațe.

— După cum puteți vedea, suntem înconjurați de magie! Trebuie doar să credem în ea, rosti Leonardo.

— Iluzii. Doar din iluzii e alcătuită viața. Totul e iluzoriu, spuse bătrâna Rachel Weisz, mai mult pentru sine, de pe banca pe care sedea.

— Dar sunt atât de necesare, dragă Rachel, îi răspunse domnișoara Aurora, așezată lângă ea. Ne agățăm de ele, ca de niște mâini întinse, atunci când încercăm să scăpăm din mlaștina durerii.

— Sunt minciuni sfruntate! Viața însăși e o mare minciună, o contrazise Rachel.

— Poate că da. Dar unele sunt necesare. Privește cât sunt de fericiți copiii. Învață de la ei! Viața poate fi minunată, dacă înveți să trăiești cu adevărat. Păcat doar că e atât de scurtă. Durează doar o clipă, dragă Rachel, îți dai seama?

— Prostii! zise bătrâna cu o urmă de dispreț. Viața mea pare că durează o eternitate. Iar copiii... oh, copiii sunt doar naivi. Și când ești atât de naiv, crezi orice minciună. Și eu am crezut, odată, că un anumit tren mă va duce într-un loc unde voi rămâne copil. Îmi luasem cu mine toate păpușile. Apoi...

— Lasă, dragă Rachel, nu te mai necăji. Hai să privim magia. Să ne bucurăm.

— Magie? Ce stupid sună! Unde era magia când aveam nevoie de ea? Ai tu vreun răspuns? Și șarlatanul ăla de Leonardo are vreun răspuns pentru mine?

— Dar acum poți să te bucuri de ea! Niciodată nu e prea târziu.

— Acum nu mai am nevoie, merci! rosti bătrâna cu patos.

Domnișoara Aurora se ridică, ușor dezamăgită, și se alătură grupului de copii și adulți adunați în jurul iluzionistului.

La finalul numărului de magie, aplauzele răsunau puternic. Locatarii rămâneau, ca de fiecare dată, cu inimile mai calde, mai deschise.

Leonardo își strânse ustensilele, în timp ce copiii se întorceau la joacă, schimbând impresii despre iluziile la care tocmai au asistat. Adulții și-au reluat activitățile, zâmbind complice.

CAPITOLUL 4

Atriumul, un mic paradis plin de flori și verdeață, era considerat de toți locatarii inima complexului rezidențial. Razele soarelui se filtrau printr-o cupolă de sticlă. Din când în când, de undeva, parcă dintr-un loc ascuns, ajungea ecoul unei melodii de chitară, purtat de briza care se strecura prin frunzișul plantelor atent aranjate.

Apa susura ritmic într-o fântână arteziană. Copiii se jucau printre ferigi și palmieri, în timp ce adulții socializau, citeau sau pur și simplu se relaxau.

În acest cadru, Sam, așezat pe o bancă sub cupola transparentă, cu bastonul alb lângă el, ca un companion fidel, își petrecea zilnic o parte din timp.

Pentru el, care nu mai vedea lumina soarelui, căldura era o prezență aproape tangibilă. Îl învăluia, îi mângâia chipul și îi hrănea sufletul.

Atunci când se deplasa, pașii lui prudenți, uneori șovăielnici, răsunau diferit pe marmură, oferindu-i indicii despre cât de mare sau de mic este spațiul din jur.

Uneori mergea fără teamă, cu pași siguri, ca înainte de a-și pierde vederea. Alteori, temător, își căuta drumul pipăind aerul cu picioarele înainte de a pași. Câteodată își târa pașii și trăgea de el ca să-și continue deplasarea. Existau și momente în care avea senzația că levitează, că zboară. Dar, pentru el, tot ce conta era că se poate mișca. Știa că, dacă nu ar face-o, pașii lui n-ar învăța niciodată cum să meargă perfect prin întuneric. Sau poate ar uita ceea ce au învățat deja. Iar el își propusese să transforme întunericul într-un aliat.

Se așeza pe o bancă și închidea ochii. Asculta foșnetul frunzelor, murmurul conversațiilor, susurul apei din fântâna arteziană, râsetele inocente ale copiilor, bâzâitul insectelor. Toate acestea îi dădeau un sentiment de apartenență și pace.

În atrium, fiecare sunet, fiecare șoaptă, devenea o notă din armonia comunității. Iar Sam, cu simțurile sale ascuțite, era un martor tăcut și receptiv al acestui miracol cotidian.

Dar el văzuse lumea. Știa cum arată în lumină. O cunoscuse în toată splendoarea, măreția, ferocitatea și decadența ei. Chiar dacă

acum nu o mai putea vedea, ci doar simți, era recunoscător că încă putea face parte din ea. Uneori simțea că, și dacă ar fi doar un fir de praf purtat de vânt, tot ar fi fericit să fie o mică parte a lumii, așa cum era ea, cu toate imperfecțiunile sale.

Faptul că-și pierduse vederea nu-l împiedica să se bucure de parfumul florilor, de muzică, de ciripitul păsărilor, de clipocitul apei, de vuietul cerului dinaintea unei furtuni, de sunetul ploii lovind fereastra, de liniștea orașului noaptea, de muzica vieții urbane, în toată complexitatea ei.

Pe de altă parte, Elena, o fostă dansatoare de flamenco, ajunsă la vârsta maturității, își petrecea diminețile contemplând atriumul din confortul apartamentului ei. Așezată în fotoliul preferat, lângă fereastră, își savura cafeaua în liniște. Privirea sa o întâlnea adesea cu cea a lui Oz, iar atunci se năștea între ei o conexiune inexplicabilă. Se priveau, iar în acel schimb tăcut, părea că emoțiile și amintirile lor își creau un limbaj propriu, unul fără cuvinte. Cuvintele încă nu-și găsiseră încă drumul spre ei.

Lila, o tânără de 30 de ani, cu trăsături orientale, păr creț de lungime medie și o cicatrice vizibilă pe obraz, studia medicina. Adesea învăța la o masă din atrium. Dar ea nu studia doar anatomia umană, ci învăța și despre sufletele celor din jur. Îl privea cu atenție pe Sam, bărbatul orb care se deplasa cu grație în întuneric. Pe femeia cu părul argintiu, pierdută în gânduri și uneori cu lacrimi în ochi. Pe tânărul pasionat de muzică, absorbit mereu în propriul univers sonor.

Lila iubea oamenii. Chiar dacă povestea vieții ei era plină de figuri crude, necruțătoare, ea încă mai credea în ei. În propriile eforturi și într-un efort comun de a construi o lume mai bună.

CAPITOLUL 5

Era o zi obișnuită. În jurul prânzului, o întâmplare aparent banală, care ar fi putut să treacă neobservată, dobândi brusc o însemnătate aparte. Lucia, femeia care se ocupă de curățenia spațiilor comune,